

DE HEILIGE ANTONIUS VAN PADUA.

Op 13 juni vieren we de feestdag van de H. Antonius. Hij is een echte volkshelije. In de jaren dat ik in Padua studeerde, heb ik kunnen zien hoe groot de eerbied voor en de verering van Antonius was. Op zijn feestdag was de hele stad werkelijk helemaal volgestroomd met pelgrims uit alle delen van Italië.

Wie is Antonius? Hij werd in 1195 in Lissabon geboren. Op 15 jarige leeftijd wordt hij Augustijner koorheer en bereidt zich voor op het priesterschap. In 1220 worden de stoffelijke overschotten van 5 minderbroeders die in Marokko de marteldood gestorven waren, overgebracht naar het klooster van Coïmbra waar Antonius woonde. Vanaf dat ogenblik wilde hij minderbroeder worden en als missionaris naar Marokko gaan. Wegens ziekte en een schipbreuk heeft hij van dat verlangen moeten afzien. Hij kwam in Italië waar hij in 1222 priester werd gewijd. Als predikant trok hij rond door Noord-Italië en in Zuid-Frankrijk. In 1228 vestigde hij zich in Padua. Op 13 juni 1231 sterft hij vrij plotseling. Binnen een jaar na zijn dood wordt hij heilig verklaard.

Antonius heeft een zeer actief leven geleid. Op een voortreffelijke manier verkondigde hij Gods Woord. Op één punt van zijn leven willen we dieper ingaan. Ook vanwege de actualiteit waarin wij nú leven. Antonius wees op de noodzaak van een verzoenende levenshouding. Als een mens zich met God wil verzoenen, zal die mens zich ook met zijn of haar medemens moeten verzoenen. Zo'n houding van verzoening is niet gemakkelijk. Toen net zo min als nu.

We waren blij na de val van de muur in Berlijn. Maar wat hebben we daarna gezien? Allerlei etnische conflicten in Oost-Europa. Tot op de dag van vandaag zijn de gevolgen daarvan zichtbaar. En als we dichterbij huis blijven, treffen we ook hier situaties aan die zorgelijk zijn. De opkomst van bepaalde stromingen die weinig tolerant zijn naar mensen uit andere landen en andere culturen. Zo kan er een nieuw vijanddenken ontstaan. We richten nieuwe muren op om onszelf te beschermen.

En hoe gaan we met elkaar om in kerk en samenleving? Mensen kunnen aan elkaar lijden in gezinnen en relaties, in grotere verbanden en wereldwijd. Er is veel verdriet en gebrokenheid, er zijn heel wat tegenstellingen tussen mensen en een werkelijke harmonie en verbondenheid met elkaar zijn dikwijls ver te zoeken.

Verzoening is nodig om de kloven tussen mensen en volken te dichten. Voor die verzoening heeft Antonius zich in zijn tijd tot het uiterste ingezet. Verzoening heeft ook diepe wortels in onze franciscaanse geschiedenis. Het begint bij Franciscus zelf: zijn ontmoeting met de melaatse. Melaatsen waren uit de samenleving gestoten. Op zekere dag komt Franciscus zo'n melaatse tegen. Hij wil hem

wat geld toesmijten en met zijn paard verder rijden. Maar dan komt hij tot inzicht. Hij omarmt de melaatse. Er heeft een ontmoeting plaats.

Moet elke verzoening niet juist daarmee beginnen? De ander willen ontmoeten. Dat houdt in dat je hem of haar serieus neemt. Als je uitgaat van het eigen gelijk is elke ontmoeting bij voorbaat mislukt. Ontmoeten houdt ook in dat je de nood van de ander ziet.

Er is een prachtig verhaal uit het leven van Franciscus. Het is een legende maar met een boodschap die spreekt tot in onze dagen. In de buurt van het plaatsje Gubbio bevond zich in de bossen een wolf. Hij was een bedreiging voor mens en dier. Om in leven te blijven verslond hij wat hij tegenkwam. Op hun beurt probeerden de mensen van Gubbio de wolf te doden. Ze zien niet dat ze beiden in nood zijn, De stad wil veilig zijn en dat kan alleen als de wolf dood is. De wolf heeft behoefte aan eten en doodt daarom de stedelingen. Franciscus helpt de stedelingen en de wolf elkaars noden te zien en te lenigen. De wolf krijgt op tijd zijn eten en laat de stedelingen met rust. Hij komt zelfs, zegt het verhaal, in de stad. Vreedzaam leven ze samen verder.

In navolging van Franciscus heeft Antonius begrepen hoe belangrijk verzoening is. Verzoening met God en met elkaar. Met woord en voorbeeld heeft hij mensen daartoe opgeroepen. Concrete situaties uit de tijd van Antonius zijn niet te vergelijken met situaties uit onze tijd. Maar wat onveranderd gebleven is, is het zoeken van ons mensen om de goede richting te vinden, de weg naar God en de medemens. Op die weg naar God en naar elkaar toe blijft verzoening noodzakelijk. Zoeken naar de juiste verhouding tussen mensen, streven om te leven in harmonie met God en met elkaar.

Dat is het getuigenis van Antonius en dat dient ook ons getuigenis te zijn.

*Broeder Fons Sijben ofmconv.
Juni 2010*